

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.” (Jn 10,11)

A bibliai kultúra képei, a pásztorok nomád életének nyugodt ritmusa úgy tűnik, nagyon távol áll a mi hatékonyságra és versengésre törekvő mindennapjainkétól. Ennek ellenére mi is szükségét érezzük, hogy megálljunk, megpihenjünk valahol, és találjunk valakit, aki elfogad úgy, ahogy vagyunk.

Jézuson azt látjuk, hogy ő kész mindenki másnál jobban befogadni minket, felüdülést kínál, sőt kész az életét is odaadni bármelyikünkért.

János evangéliumának ebben a hosszú fejezetében, ahol ez az életige szerepel, Ő arról biztosít bennünket, hogy Isten minden egyes ember életének történetében ugyanúgy jelen van, ahogy azt a próféták szava által Izraelnek megígérte. [1]

Jézus a pásztor, a vezér, aki ismeri és szereti juhait, az ő megfáradt és gyakran eltévelyedett népét. Ő nem egy idegen, aki nem törődik a nyájjal, nem is egy rabló, aki lopni jön, nem is egy bandita, aki leöli és szétszéleszti a nyáját vagy egy kereskedő, aki pusztán érdekből cselekszik.

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.”

Jézus biztosan a tanítványait tekinti nyájának, azokat, akik megkapták a keresztség ajándékát, de nem csak őket. Jézus minden embert ismer, nevén szólít, és mindenkiről gyengéden gondoskodik.

Ő az igazi pásztor, aki az igazi életre vezet, és értünk jön minden egyes alkalommal, amikor eltévelyedünk[2]. Sőt még az életét is odaadta, hogy beteljesítse az Atya akaratát, hogy eljussunk a személyes közösségre vele, és helyreálljon közöttünk a bűntől halálosan megsebzett testvériség.

Mindannyian felismerhetjük Isten hangját. Halljuk meg, amikor hozzánk fordul, és kövessük bizalommal! Főleg pedig biztosak lehetünk a szeretetében, hogy megért és feltétel nélkül megbocsát nekünk Ő, aki azt mondja:

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.”

Amikor legalább egy kicsit megtapasztaljuk az ő csendes, de határozott jelenlétét az életünkben, akkor felébred a szívünkben a vágy, hogy ezt megosszuk másokkal, törődjünk többet velük, fogadjuk be őket. Jézus példájára megpróbálhatjuk jobban megismerni a családtagjainkat, a munkatársainkat, a szomszédokat, és odafigyelhetünk a mellettünk élők igényeire.

Engedjük szabadjára a szeretetünk fantáziáját, vonjunk be másokat, és hagyjuk, hogy minket is bevonjanak mások. A magunk kicsinységében, így mégis hozzájárulhatunk egy nyitott és testvéri közösség építéséhez, amely türelemmel és bátran oda tud állni sokak mellé.

Erről az evangéliumi mondatról elmélkedve, Chiara Lubich így ír: „Jézus nyíltan beszél önmagáról: »Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.« (Jn 15,13) És mindvégig kész is erre az áldozatra. Az Ő szeretete ajándékozó szeretet, mely valóban kész feláldozni, odaajándékozni életét. [...] Isten tőlünk is (legalább a szándékot és az elhatározást illetően) olyan szeretetet, olyan tetteket kér, melynek mértéke az ő szeretete. [...]

Csak az ilyen szeretetet nevezhetjük *keresztény* szeretetnek: mely nemcsak valamiféle szeretet; nem egy máz csupán, hanem olyan szeretet, amely még az életét is kockára teszi. [...] Ha így teszünk, keresztény életünkben minőségi ugrás, nagy minőségi ugrás fog bekövetkezni. És látni fogjuk, hogy sok – a föld különböző pontjain élő – férfi és nő csatlakozik majd Jézushoz, mert vonzza őket az ő hangja.”[3]

Letizia Magri

[1] vö. Ez 34,24-31

[2] vö. Lk 15,3-7; Mt 18,12-14

[3] C. Lubich, Az élet igéje 1997. április, Új Város 1997/4.

forrás: fokolare.hu